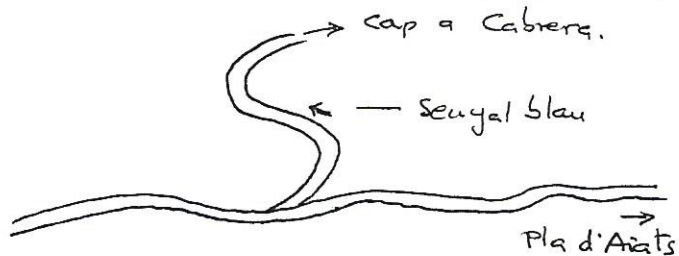

Cantonigròs. Tot baixant ens hem adonat del punt on ens havíem equivocat. Hem fet una breu investigació per saber qui era el que anava a davant. I, abans de passar a judici, hem pogut comprovar que l'error era pràcticament inevitable. Vegeu-ne el gràfic

El cas és clar, al no veure el senyal blau.

NOVENA ETAPA

Dia 11 de febrer de 1990

DE COLL DE BRACONS A VIDRA

El dia no s'ha aixecat pas tan dolent com ahir i, a més, l'Anna Rius a la tele ha dit que faria un gran vent que donaria una immillorable visibilitat. Prediccions...

El Manel Pons tampoc ens acompanya, això ja comença a ser vici. Som vint-i-cinc a caminar, però a davant de tot (a uns quants faltagaires de distància) hi ha un buit, el lloc que no ocupa el Manel.

El camí ha començat amb una petita grimpada per continuar suaument tot seguit. Rouredes i fagedes contrasten amb uns prats poc maltractats pel fred d'aquest hivern que sembla primavera. El paisatge llunyà, segurament fantàstic, queda bastant amagat entre núvols baixos.

Ens apropem al Puig Sacalm i els núvols acaben atrapant-nos. Allí al cim algú diu que sembla el túnel del metro, algú altre es recorda de l'Anna Rius, algú busca i no troba la bandera que té a dos metres de distància, algú somnia amb l'ala delta un dia de cel clar.

Del Puig Sacalm fins prop de Vidrà tot serà baixada. Tot?, tot no, ens explica la Margarida, "hi ha uns trenta metres de pujada". A on hauran ensenyat a comptar a aquesta mossa que confon els hectòmetres amb els metres?

A pesar de tot l'excursió d'avui ha esdevingut força relaxada, arribem puntualment a dinar i ens sembla que venim de passejar.